

METRALLA

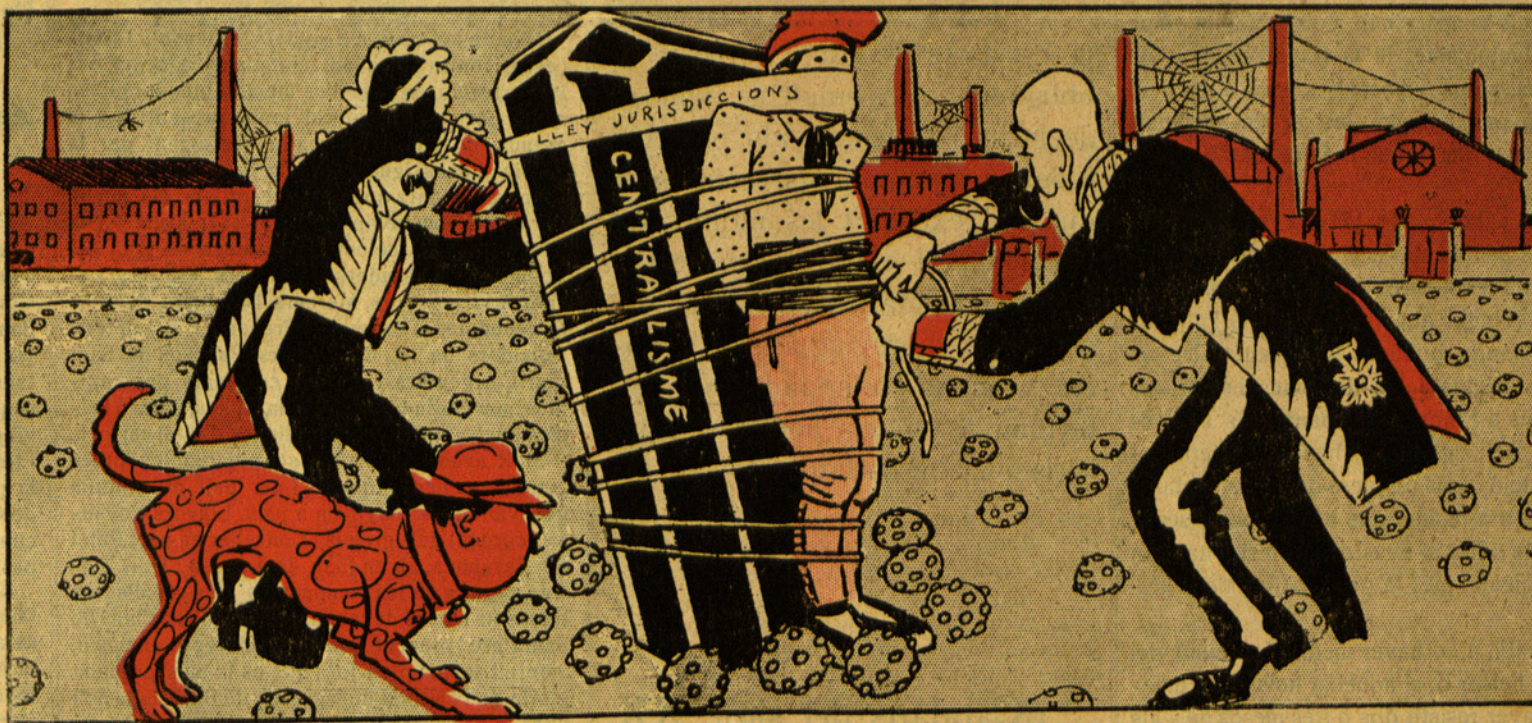
Baix S. Pere, 2 bis, pral.

10 CÉNTIMS

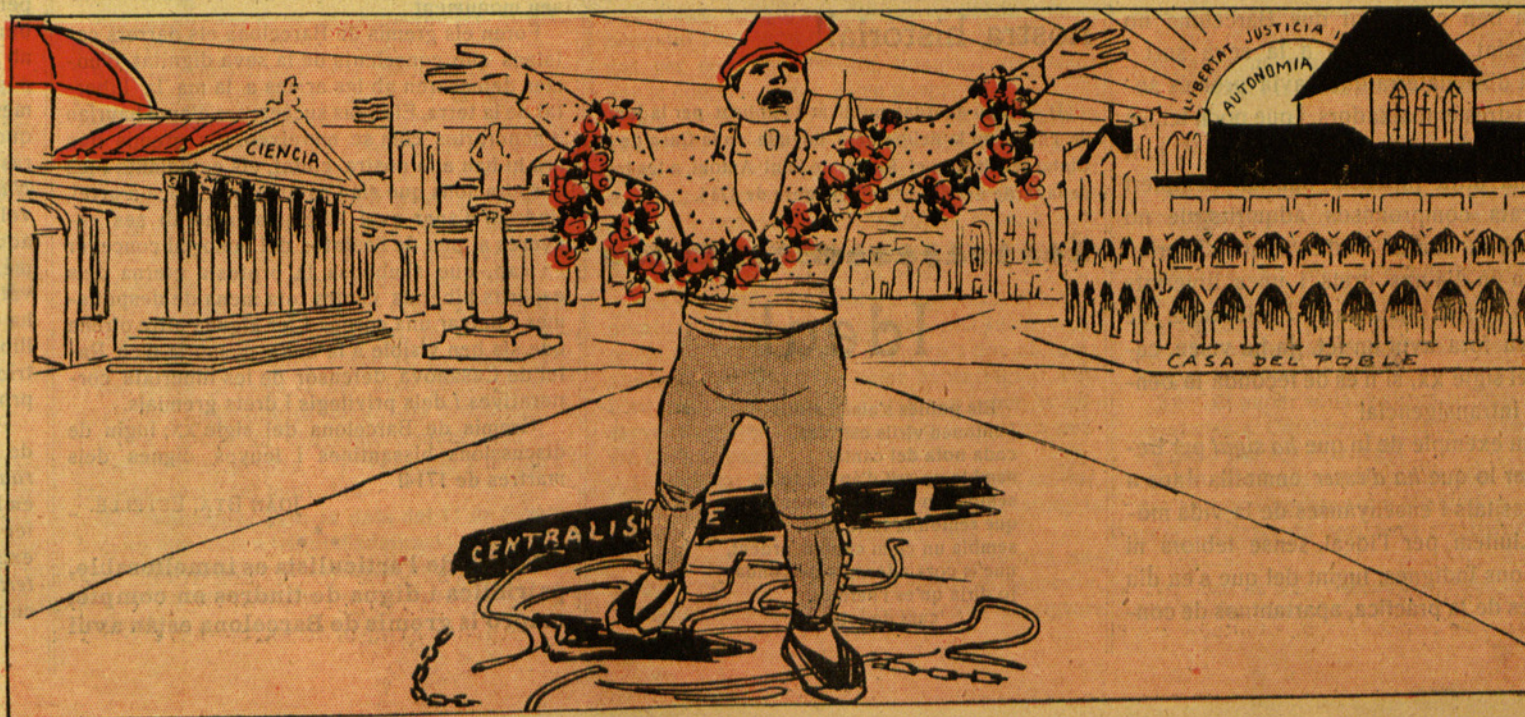
1714

1907

190...

ALS VOLTANTS DE L'HISTORIA

La santa intransigència

Beneim una vegada més la santa, la feconda intransigència.

Per ella, expressió unànim de la dignitat d'uns ciutadans lliures, els nostres avantpassats de 1714 escrigueren la més brillant i la més sublim de les fulles de nostra història.

I al posarhi'l darrer mot en la llarguíssima crònica de les nostres grandeses, els nostres avis volgueren donarnos compte de que havíem fet tot quant els era humanament possible per la conservació de la personalitat de Catalunya, com si fos un recort i un estimul per exercitar avui novament l'acció reivindicatòria.

Sense'l seu esperit de sacrossanta intransigència, no tindríam avui aqueix recort que'ns esperona ni podríam assenyalarlo als nostres conciutadans com un exemple: sense aqueixa beneïda puresa de principis que portaba als embaixadors de Barcelona al campament d'en Berwick quan ja la ciutat no era més que un munt de runes a proposar al vencedor la capitulació de Barcelona, empro *conservant els drets i privilegis de la terra*, la caiguda de Catalunya no hauria fet estremir ab un sentiment espontani d'admiració a totes les nacions d'Europa.

¡Llàstima que aqueixa santa, sublim i esplendorosa intransigència no la sentissin igualment tots els defensors de la ciutat!

Molt sovint, i l'història ens en dona ben tristos exemples, els traidors i els covarts de tots els temps, s'han cobert ab la capa del evolucionisme, de la transigència o de les concessions arrancades poch a poch al enemic, per amagar les seves criminals ambicions o una punible falta de valor civí.

Per els catalans de 1714 la rendició de la ciutat i'ls pactes ab l'enemic representaban la mort de les nostres llibertats. Si haguessen sobrevingut aquella capitulació i aquells pactes s'hauria publicat igualment el Decret de Nova Planta i les doctrines cessaristes dominants a Fransa i a Espanya als començaments del segle XVIII, haurien determinat la imposició d'una renglera de lleis semblants a les que ara tenim i que poch a poch sense remors de lluita ni veus de protesta haurien anulat encara més la personalitat de Catalunya.

En cambi, a no haver mediat la traïció del coronel Ferrer o, si aqueixa no's vol admetre, a haver resistit dos o tres mesos més als invasors (cosa perfectament possible) la correspondència diplomàtica d'aquella fetxa'ns demostra ben clarament que Barcelona no hauria restat abandonada a la seva sort i que'l Rei d'Anglaterra que havia promès socors a nostres embaixadors, i que poch temps després declaraba la guerra a Felip V, junt ab alguna altra potència, haurien complert els sagrats compromisos adquirits de no abandonar la comtal ciutat, o no s'haurien perdut en un dia uns drets i unes llibertats que tanta sanch costaven, i l'autonomia de Catalunya fora avui un fet. ¡Ja ho veieu, catalans del segle XX, si n'es de feconda la ben-haurada intransigència!

Prenem exemple de lo que *ha sigut* per treballar per lo que *ha d'esser* enmotllantnos a les necessitats i ensenyances de la vida moderna. Llitem per l'ideal, sense tebiors ni concessions indignes, fugint del que s'en diu impureses de la pràctica, apartantnos de con-

xorxes infamants: que poguem presentarnos ab el front alt i la consciència tranquila tant al costat dels nostres amichs com al enfront dels nostres adversaris.

La llibertat d'un poble no's compra, ni's ven, ni s'arrenda, ni's mesura, ni's pesa com vulgar mercaderia: els homes d'avui haurán de donar compte d'ella als seus fills, a les generacions que vindrán.

Som hereus d'un patrimoni gravat de restitució i no podem hipotecarlo ni enagenarlo: els nostres avis ens el llegaren per que'l traspassem als nostres nets.

Per aixó ara i sempre beneirem la santa intransigència, defensant la puresa dels principis nacionalistes tal com els sosté, i'ls ha defensat sempre la venerable «Unió Catalana». No som dels que's mouen a impuls de passions momentànies deixantse impresionar per sofismes enlluernadors. Tenim la convicció ferma i arrelada de que anem a realitzar una gran obra i ningú per poderós que's cregui'ns farà tornar enrera en la nostra empresa.

Som homes conscients: i com a tals no'ns resta més que fervos una recomanació als que sou companys nostres en la obra reivindicadora: sigueu ben intransigents com a nacionalistes, aixó es, sigueu ben radicals.

I ara, per acabar, recordem una vegada més el llegat que'ns deixaren els héroes i martres de 1714, els catalans del segle XVIII.

«Se fa també, a saber, que essent la esclavitut certa i forcosa, en obligació de sos empleos, explican, declaran i protestan als presents, i donan testimoni als veniders, de que han executat les últimes exhortacions i esforços, protestant de tots els mals, ruines i desolacions que sobrevinguessen a nostra Comuna i afligida patria, i extermini de tots els honors i privilegis quedant esclaus.» (1)

¡Catalans del segle XX, omplim aqueix buit de la nostra història!

(1) Pregó acordat publicar i publicat per la Junta de guerra en la deliberació tinguda en la Casa de la Ciutat residint en el Portal de Sant Antoni, a les tres de la tarde del dia 11 de Setembre de 1714.

Ideal

Els pobles s'alsen ardit
i entonen virils estrofes,
cada nota del cantar
sembla un crit d'ànima folla,
sembla un ferm sacramental
que remou la terra tota,
sembla un clam sublim, ardent,
que'ls cors adormits deixonda;
jo diria qu'es l'hermós
cant de jota.

Els pobles s'alsen ardit
i ab sa energia s'imposan,
qu'es difícil aturar
l'empenta de causa noble,
la causa de llibertat
qu'es comú pensar dels pobles,
que cerquen sempre la llum
com l'aucell que en gabiá, anyora,
de la plana'l sol ardent
i del bosc l'espessa sombra.
Els homes avansen fermes
donats de les mans qu'es clouen,
com qui presta jurament
devant les lluites ferotjes,
qu'imposa'l conqueriment
dels drets inherents al home.

Les idees fan camí,
la llum aclareix les ombres,
el cimbal se va acostant
com l'oasis de calma hermosa,
hont tota lluita fineix
i repós l'ànima trova.

Els pobles s'alsen ardit,
i l'hora sublim s'acosta,
en que'ls homes apendrán
d'estimar com bella cosa,
finint les lluites d'eix mon
tan ferotjes.

BATISTOL.

Als Gremis de Barcelona

Altra volta veig arribar la data del 11 de Setembre sense que els gremis d'aquesta ciutat acordin anar ab corporació, i sobre tot ab llurs banderes, a honorar la memòria del qui fou son coronel, l'héro de la nostra causa, en Rafel de Casanova posant un senzill recort damunt la seva estatua.

Ficseusí bé, ciutadans agremiats, i veureu com Barcelona hi té un dret a veure les vostres senyeres en aquell monument per descobrirse davant d'elles el dia 11 de Setembre de cada any.

L'any 1714 els gremis i oficis formaren sis batallons dels quals n'era coronel únicel Conceller en cap, i aquestes forces unides ab les tropes regulars sostingudes i organitzades per la ciutat i'l seu Concell formant un conjunt d'onze mil homes foren les que defensaren durant tretze mesos a Barcelona en aquell memorable asseig que va esser l'admiració d'Europa.

Més de seixanta mil soldats espanyols i francesos, contra onze mil ciutadans: aquesta era la proporció, en aquelles memorables jornades: cinch per un; empro cal tenir present que'ls gremis dongueren el major contingent per la heroica i sens igual defensa de la ciutat. En la memorable data que avui recordem els nuclis principals que se oposaren al assalt que l'enemic donà a Barcelona, com a decisió eran els gremis de Flassaders, Llibreters, Vidriers, Escultors i Dauradors, Mercers, Botiguers, Sastres, Revendedors, Taberners, Freners i Blanquers, Teixidors de lli, Escudellers, Pagesos de Sant Martí, Argenters, i Valers, comanats per capitans com els Zavedra, Dávila, Llinas, Berard i altres que sapigueren ferse dignes d'aítal càrrech.

Molt avans de sortir el sol pujaren les forces ciutadanes per Junqueras i per dalt de muralla guanyant el terreny pam a pam. Llavors s'avançà'l coronel dels gremis i Conceller en cap, Rafel de Casanova, ab en Joan de Lanusa i Oms i altres, seguits de les companyies dels gremis i de trescents homes de caball, arribant fins a l'hort de Sant Pere i prenent quatre banderes al enemic; empro'l sol d'aquell jorn que es la més preuada gloria de l'història dels gremis de Barcelona no'l vegé ja son coronel, que caigué mortalment ferit i abressat ab la bandera de Santa Eulària molt aprop del lloch aont precisament hi té avui dia'l seu monument.

Foren els gremis de Barcelona els darrers catalans que conscients de la seva dignitat d'homes defensaren ab les armes a la ma la llibertat de la terra. Els seus successors d'avui haurían d'honorarlos com se mereixen. Els gremis que ara hi han a la nostra ciutat, els estudiants i les corporacions que sían catalanes de soca a arrel, tindrían d'anar avui solemniament ab ses senyeres al peu de l'estatua del immortal conceller en cap, que simbolisa la protesta eterna dels esperits liberals contra tota mena de despotismes i deixar una corona i fer alguna altre ofrena que sía ben visible a la bona memòria d'en Rafel de Casanova defensor de les llibertats corporatives i dels privilegis i drets gremials.

¡Gremis de Barcelona del segle XX; fugiu de discussions-bissantines i feuvos dignes dels martres de 1714!

JOAN BTA, ESTELLÉ.

L'idea de Particulista es inmillorable, patriòtica i digna de tindres en compte; empro'ls gremis de Barcelona están avui

completament desnaturalizats. No més se mouen quan se tracta d'apujar contribucions, i encare a impuls de tres o quatre senyors que'ls malmenen i'ls portan a l'ensopiment i a la mort. Cal que'ls nacionalistes ens preocupem dels gremis, institucions ben catalanes, i no permetem que'ls menin gent forastera i'ls inspirin diaris que no son escrits en la nostra llengua ni combregan en les nostres idees. METRALLA aixís ho entén.

Fantasiejant

1714 - Romiatje

Han passat anys. Han passat segles.

L'Esperit inquiet esguarda a través dels anys i dels segles. El passat es un llibre obert.

La macabra professó avansa:

Felip II, Lluís XIV, Felip V, Napoleó I.

Les llibertats trontollen i cauen. La nissaga maleïda triomfa. Els martres vessen sanch generosa...

¡La forsa es dret!

I passen anys, i'ls símbols negres passen. El seu seguici es una maledicció. El seu recort un odi... Després, ... ni aixó, ... una ombra negra.

Els triomfants devenen vensuts.

¡La seva obra mor!

I passen anys i anys... El mateix riu de sanch per les venes ha passat d'home a home. Carn i ossos son els mateixos. La déu feconda es la sanch dels martres que ha reviscut en la terra qu'es ben seva.

I'ls sepulcres floreixen amors. El recort es glorificació.

Els vensuts devenen triomfants.

¡La seva obra viu!

L'Esperit inquiet té clarividencies. Un presentiment d'avenir. Avenir de realitat. Una realitat esplèndida del més bell ensomni. Una realitat triomfanta.

¡El dret es forsa!

METRALLAIRE.

ANIVERSARI

Fa 193 anys que Catalunya, i ab Catalunya els catalans, ens trobem mancats de la llibertat que com a poble i com a homes, tenim dret a posseir. Compleixen avui 193 anys que les tropes castellanes i franceses comenades per aquell rei depota i tirà, anomenat Felip V, varen entrar a Catalunya i sens respecte a res, ni a ningú, cremaren, saquejaren, robaren i violaren tot quant els vingué de gust. Els catalans d'allavors, feren tot i fins més, de lo que realment podían fer, pero la grandiosa superioritat numérica dels enemics de Catalunya, va poguer més que no pas l'heroicitat i'l patriotisme de nostres braus avantpassats.

Els exèrcits de Felip V, es cert, vanceren a Catalunya. Per medi de la forsa, imposaren a n'els catalans tota mena de lleis tiràniques, importaren costums indignes del poble català, feren tot quant volgueren a fi de desvirtuar i desfigurar el caràcter i naturalesa de Catalunya... pero aixó no ho varen pas lograr. La nostra patria va esser vensuda, no anulada. I no va esser anulada, perque es impossible esborrar l'ànima d'un poble ben definit. Per matala, l'ànima d'un poble, ni ab un depota, ni ab cent, ni ab tots els que hi poguessin haver a n'el mon n'hi ha prou, car mentres subsisteixi en la Naturalesa un espai que denoti la existencia d'un caràcter, d'una rassa, d'un poble de tremp vigorós, existirà la Nació, tant si els oligargues i esclavitzadors ho volen, com si nó. Podrán fer tot lo més, que aquell poble o aquella nació permaneceixi durant més o menys temps atuida sota'l pes de l'esclavatje, empro dia ha de venir que indefectiblement ha de redressarse i lluitar ardidament per la seva llibertat. I lluitant, no hi ha dubte qu'ha de triomfar, sobretot essent de justícia'l fi que's proposi assolir.

Per lo tant, avui que's compleix l'aniversari de la trista jornada, crech que no es fent la plorànera com l'hem de remembrar, sino tenint en l'esdevenir i dedicant tots nostres esforços a fer que junt ab la Catalunya moral que de fet ha existit sempre, existeixi també la Catalunya material qu'es lo que hauria de constituir la preocupació dels catalans tots.

JAUME CARBONELL.

(1) Així ho diu el Marqués de S. Felipe en sos comentaris, 2.º pág. 119.

obligava ja allotjant un regiment en el poble que's resistia al pach o una companyia de soldats en la casa d'un particular, carregant al un i altre la manutenció i alimentació de les tropes fins a saldar ab escriu els comptes que se li havien imposat.

5.ª Queda Catalunya sens Diputació ni forma de regne, governada per Cancilleria que's composaba de forasters i que per cert no s'escullien entre'ls més honrats. La capital, Barcelona, i demés ciutats catalanes quedaren governades d'identica forma.

6.ª Se l'obligà a jurar en Corts generals espanyoles a son pesar i en son deshonor, com a lligitim rei d'Espanya a Felip V, ab perpétua exclusió del Arxiduch i de la casa d'Austria.

7.ª Fou despotament quintada i precisada a lluitar a favor del Borbó i del rei de Fransa i en contra del emperador.

8.ª Se procurà desarmarla de modo que jamai pogués aixecar el front, obligantla fins a fermar les ganivetes de llescar pa ab cadenes de ferro en el cap de taula.

9.ª Se construí una Ciutadela per dominar i augmentar continuament a Barcelona com a capital de Catalunya, enderrocantse per aixó un sens fi de cases i sumint als propietaris en la miseria.

10. S'enrunaren els castells i cases fortes de tot el Principat, i un sens fi d'altres tiranies que la ploma's resisteix a escriureles.

Jamai se va veure un indici d'olvit en el pit del Borbó un cop rendida Catalunya, ni la pietat tingué cabuda en el cor d'aquell malvat.

Dies de dol

Hi han dies de dol que entristeixen, pero, no tots ells, car n'hi han que lluny d'entristir deuen entusiasmar-nos.

Entristeixen, sí, i verament deuen entristir-nos a n'els catalans, aquelles diades que recordan la mort de quiscum patrici, pero, jamai aquelles que fan recordar atrocitats comeses en contra nostre, i no deuen entristir-nos, perquè'l sol recort d'elles fa creixer la indignació i ab ella l'amor patri que ja sentim els catalans i que farà que Catalunya reconquereixi les llibertats preuades i que un jorn l'hi varen arreballar.

L'11 de Setembre de l'any 1714, fou una d'aitals diades. En ella les llibertats de Catalunya i les de tots els catalans caigueren en poder de Felip V no sense la defensa d'elles. En ella caigueren banyats de sanch dessobre els murs barcelonins fets cendra i runa, el conceller Rafel de Casanova i altres patricis que no volgueren sotmetres resignats al esclavatje...

Aquesta diada, donchs, no deu entristir-nos, car al ferho, demostrariam manca de valor per la lluita, i el poble mancat de valor per la lluita es poble condemnat a esclavitut eterna.

A sanch i a foch entraren a Barcelona els nostres enemics tots units. A sanch i foch sotmeteren a Catalunya després d'una llarga guerra, mes, no triomfaren, no, car la bandera santa de les quatre barres encara la enarbolem nosaltres, els catalans que sota sos plechs ens acoblem per defensarla i enclavarla al cim més alt de la nostra terra qu'es allà hont li pertoca.

Si aleshores la forsa va imposar a la raó, avui la raó s'ha imposat a la forsa.

Recordemla, donchs, aquesta diada, a fi de que tots aquells catalans qu'encara ignoren la nostra historia sapiguen que no sempre hem sigut lo que som, sino qu'hem gaudit de major llibertat, d'una llibertat que fou respectada per tots els pobles del mon; i que sols un malvat com Felip V s'atreu a arreballar-nos.

Commemorem-la, donchs, ab entusiasme, sense que nostres cors manifestin tristesa, ans al contrari, indignació, anhel de llibertat, desitx de lluita...

R. TARRÉS PALLARÉS.

Epilech

El sol agonitzant, el sol cuasi apagat
l'esguart ha dirigit a l'invicta ciutat...

I ha vist taques de sanch tenint les pedres brunes
dels amplex murs qu'a terra s'estenen destrossats,
i redressarse altiu en les humides runes
l'eco encara tendre de passades malvestats.
I's soldats invasors superbs i vanitosos
entrar dins Barcelona atropellant ho tot
penjant dels catalans els cadavres saginosos
portant en llars virtuoses de la deshonra'l llot.

I'l sol, astre de pau, símbol de llibertat
mentres els esbirros refen, s'ha amagat.

JOAN MARQUET.

6 Setembre 1907.

Descendents dels vencedors de 1714

—Tantes agalles que volen tenir i si allargo el peu no s'en canta mai més gall ni gallina.

Catalans:

L'onze de Setembre de 1900, uns quants humils fills del treball, portats per nostre entusiasme vers la *Mare Patria*, verem portar la primera corona al invicte patrici en Rafel de Casanova, dedicada a n'ell i als invictes martres de les llibertats catalanes; al cap de poques hores fou arreballada pels sicaris del poder central nostre ofrena, mes no per aixó defallirem i l'any següent repetirem nostra ofrena, i fou llavors que uns quants germans de Patria volgueren rendir també tribut als martres i foren empresonats i les dues corones arreballades, donant lloch aquest succés a que pocs dies després tot Barcelona, responent a la crida de la benemèrita «Unió Catalanista», portés una hermosa corona als martres per veure si'ls sicaris del centralisme tenien l'atreuiment d'empresonar a tot un poble i arreballar-li sa ofrena; no arribà son atreviment a tant, però'ls empresonats foren processats pel delict de atacs contra la integritat de la Patria, delict que havia comés també tot el poble fentse solidari del acte dels processats i que ha anat cometent tots els anys per demostrar que la voluntat del poble es respectada sempre que'l poble sab ferla respectar.

Però ara tot ha canviat, i lo que l'any 1900 era una corona sola i verna avui s'ha transformat ab una garlanda que anyalment teixeix el poble català, dedicantla als que donaren sa vida en defensa de les llibertats de nostra terra, i nostres enemics no'ns empresonan com l'any 1901 sino que posan foch a nostres corones profanant aixís el respecte que mereix en tot país civilisat la memoria dels que donaren sa vida en defensa de les llibertats del poble.

Aixó nosaltres, humils fills del treball, no ho podem veure ab calma i si a nostres enemics els cega la ràbia al veure que recordem a nostres martres, nosaltres persistim més i més ab nostra empresa i proposem al poble català l'erecció d'un gran monument dedicat als invictes martres de les llibertats de Catalunya, erigintlo en el lloch més céntric de nostra comptal ciutat per així fer ben patent la voluntat del poble als ulls del mon civilisat.

Per nostres companys, Antoni Lorán.—Xavier Dachs.

Les adhesions remétinse a nom del primer dels firmants al «Centre Nacionalista Republicà de Gracia», Carrer de la Llibertat, 2 i 4.—Barcelona (Gracia).

1714 - 1907

(Fulls d'un dietari)

Dues dates que s'enllassen sugestivament a través del temps. La primera senyala la total pèrdua de les llibertats catalanes, la segona representa'l gegantí esforç polítich de tot Catalunya per tornar a assolirles.

¡Qui no l'ha somniada qualque vegada aquella llegió d'héroes nostres, fent a favor de la Patria'l sacrifici de llurs vides i hisendes! ¡Qui no'ls ha vist passar en llarga corrua macabra, espurnejant els ulls, baixa la testa, closos els punys amenassadors, mormurant llurs llabris una oració d'esperansa i un himne d'odi! ¡Qui no ha tremolat d'ira sentint encara en el seu rostre la vandàlica fuetada!

Aquelles pàgines de nostra gloriosa historia qu'ells escrigueren, resvesteixen a nostres ulls d'ara caràcter epopeich si les comparem als esquitits capitols que hi afegeixen alguns de nostres actuals concellers, blincadissos d'esque-na anant de brasset ab els enemics de Catalunya, no sapiguent conservar aquella enteresa de caràcter necessaria per aquells que desempenyan càrrechs d'elecció popular. S'ha arribat per aquests a sotilisar les diferencies entre home públich i home privat i rodolant en aquest fals convencionalisme, fa vergonya'l dirho, s'han lamentat de la pèrdua en el consistori d'un company que's vantaba sempre de perteneixer a la política de Kábila, taca negra i asquerosa de nostra ciutat. I pocs dies després, un fraternal apat ajuntaba en la mateixa taula, al representant del Govern centralista i a uns quants diputats solidaris.

Després d'aqueixos fets, en nostres hores de reflexió, ns preguntem: ¿Aqueixa nostra victoria política d'avui no será a la fi una derrota del demà? ¿Aquest ridicol vent d'altruisme, aquest volguer salvar als demés quan nosaltres ens estem ofegant en un llot d'injusticies, no aturarà la marxa de la nostra redemció? I en últim terme: ¿Serà'l sacrifici de nostres avant-passats, xorch?

EMMANUEL SEGURA.

5 Setembre 1907.

Jornada de gloria

No soch amich de recordar ab ploralles les diades de dol de nostra nacionalitat.

No soch partidari de endomassar balcons ab draps negres ni posar la nostra honrada bandera a mitx pal, en recordansa de unes diades al meu concepte tant glorioses com ho foren les diades dels primers jorns del Setembre de 1714. Catalunya al remembrarla deu recordar als seus fills les malifetes de que foren víctimes els nostres passats, a ensemps que patentisar que si be es cert que Barcelona i ab ella tota Catalunya fou venuda ho fou després de un seti de catorze mesos «després de lluitar desesperadament contra dos estats més poderosos que li abocaban sos batallons aumentantlos i renovantlos a cada terrible embestida, se rendí, a final d'una lluita frenética cent cops revifada febrosa, implacable, esglaidora, en que'l baluarts eran presos pels dos combatents de i dotze vegades en un dia, s' rendí quan ja desamparada de tot el mon i abandonada de sos aliats després de la pau de Utrecht no quedava més recurs que lo de ses extenuades forces que anavan extingintse sota una pluja de foch i ferro; espantava encara als contrari en les convulsions de la seva heróica agonía ab la fera bravesa de qui sabia que ab la derrota hi anava barrejada la destrucció de tot lo que el nostre poble se havia anat guanyant segle darrera segle lo que constituí la nostra manera de ser, la nostra fesomia, la nostra vida, la nostra ánima, les llibertats de la terra...

Però la caiguda fou tant gran com inevitable, tant fatal com sublim, i tots ens omplim d'orgull al recordar les escenes de aquella immortal tragedia i una glopada de sanch empuja al cap quan passem per davant l'estatua del darrer conceller de Barcelona. El poble que sab caurer d'una manera tant gloriosa se ha guanyat el dret de aixecarse altra vegada.

Fou una jornada de gloria en la que els catalans de 1714 demostraren al mon que tenien vergonya i dignitat d'homes.

Per aixó més que ab ploralles deu honrar-se sa memoria ab les banderes alsades a tot pal com a tribut als héroes, i per vergonya dels catalans masells, indiferents panxa-contentos que per desgracia de la Catalunya actual encara tant abundan.

¡Gloria als héroes de 1714!

MENELICH DEL PUIGMAL.

Darrera hora

METRALLA, prosseguint la seva campanya ha realisat aqueixa setmana dos actes de propaganda que han revestit extraordinaria importancia: un a Reus i un altre a Cambrils aont, com per tot arreu HAVEM OFERT TAMBÈ TRIBUNA LLIURE.

Per donar compte dels esmentats actes i al ensemps, de les controversies a que se'm ha provocat per els enemics de Catalunya el nombre ordinari que hauria tingut de sortir dema passat no'l publicarem fins al vinent dissapte.

METRALLA

Periódich Nacionalista Radical

TRIBUNA LLIURE

PREUS DE SUSCRIPCIO

Catalunya, un any. . . 4 ptas.
Estranger . . . 6 .

Número solt 5 cts.

Pagos a la bestreta

Baix de San Pere, 2 bis, pral.

Imp. J. Mota.- Barcelona